

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

dinleyin,
size
bir Şey
söylüyorum

GÜRAY ÖZ

ıŖık olsun ıŖık olsun
diye bağıırıyor biri
geceleyin
zifiri karanlıkta ağır suda
çığlığı ölüyor yavaşça
ıŖık oluyor sonra
çok sonra, çok sonra

Güray Öz

1949'da doğdu. İlk ve orta eğitimini Nazilli'de tamamlayan Öz, hukuk öğrenimini 12 Mart darbesi nedeniyle yarıda bıraktı. *Anı* dergisinde yazı ve söyleşileri yayımlandı. Türkiye İşçi Partisi'nde, Fikir Kulüpleri Federasyonu'nda yönetici olarak görev aldı. İSTA Haber Ajansı'nda muhabir olarak çalıştı.

Almanya'da önce Bonn, daha sonra Duisburg-Essen Üniversitesi bünyesinde faaliyet gösteren Türkiye Araştırmalar Merkezi'nin basın sözcülüğünü yaptı. 1996 yılında çalışmaya başladığı *Cumhuriyet* gazetesinde sırasıyla Ruhr Bölge, Almanya ve Avrupa temsilciliklerinde bulundu. Almanya'da yayınlanan *Cumhuriyet Hafta* gazetesinde yönetici olarak çalıştı. 2005 yılında Cumhuriyet Vakfı Başkanı İlhan Selçuk'un isteğiyle Yazı İşleri Müdürlüğü görevine getirildi. 2012 yılında Okur Temsilciliği'ne atandı. Uzun yıllar *Cumhuriyet* gazetesinde "Avrupa" adlı köşesinde yazılar yazan Güray Öz, *BirGün* gazetesinde yazmayı sürdürüyor.

Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC), Avrupa Türk Gazeteciler Birliği (ATGB), PEN Türkiye ve Uluslararası Haber Ombudsmanları Birliği ONO üyesi Öz'ün ABD'nin Irak'ı işgalini ele alan yazılarından oluşan *Salı Sabaha Karşı* adlı bir çalışmasının yanı sıra, *Kurumuş Gül Ağacı* (şiir), *Hâlâ Şafakta Geliyorlar Angela* (deneme), *Kuşların Kanat Sesleri* (roman) adlı kitapları bulunmaktadır.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1360

Şiir: 74

Dinleyin Size Bir Şey Söylüyorum

Güray Öz

© Güray Öz, 2020

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2020

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Çağlayan Çevik

Kapak Tasarımı Melis Rozental

Sayfa Tasarımı: Eylem Sezer

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Şubat 2021, İstanbul

ISBN: 978-605-298-762-9

Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2

34310 Haramidere/İSTANBUL

T: 0212 412 17 77 Sertifika No: 44451

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com

facebook.com: kirmizikedi yayinevi / twitter.com: krmzikedikitap

instagram: kirmizikedi yayinevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Güray Öz

Dinleyin Size Bir Şey Söylüyorum

ŞİİR

Çağlayan'a

eski zamanlar
1996-2000

peralı deli

pırpırlı eteğiyle pera'dan fırlamış bir deli
koşuyordu duvar diplerinden
tünele doğru

unuttunuz mu diye bağıyordu
unuttunuz mu

güzel kızlarla çirkin delikanlılar
fidan gibi delikanlılarla
çirkin kızlar geziniyor
bunda büyük bir şefkat, büyük bir kahramanlık
gördüm
diye bağıyordu
peralı deli

peşinden koştum delinin
bendim o bendim diye fısıldayarak kendi kendime
deli beni duymadı

peşinden koştum
deli yüzümdeki çılgılığı yakalasın diye

omuzundaki çantadan bir eski tilki kürkü
dökülüyordu
püsküllü çizmeleri lime limeydi
bir umut bir çılgılık koşan delinin

unutmayın unutmayın

çığlığı unutmayın

aşkı unutmayın

beni unutmayın

hiçbir şeyi unutmayın

zulmü de sevinci de

kar yağdığı zaman karı

su olunca nehirleri

eskimiş lokomotifleri

anımları unutmayın

ölene kadar boynunuzda taşıyacağınız kadınlarınızı

unutmayın beni de

sağa sola selamlar vererek

kaçışan kadınların

sırıtan erkeklerin arasından kıvrılarak

kahkahalarla koşuyordu deli

tünele doğru

yetiştim tünele varmadan

durdu döndü sakince geriye

yüzüme baktı arsız bir bakışla

peşimden koşma bana bir sigara ver dedi
geldiğin gibi git küfrettirme beni
aradığın ben değilim besbelli
çok mu seviyorsun
çok mu unutmuşsun
çok mu üzgünsün
her neyse onun peşinden koş
benim peşimden değil

ben deli değilim
ben sadece bir delilim
gerçeğin kendisi değil
dedi deli

bıraktım peşini delinin
çaresiz ruhum soluk soluğa
yürüdüm serseri
yürüdüm gerisin geri

ölüme güzelleme

ölümün bir hiç olduğunu
düşünmeye çalışıyorum
hiçliğine ölümün yavaşça alışıyorum

serin bir su, çağıltılı bir ırmak gibidir hayat
–ama ölüm?
ne kadar canlı varsa o kadar
değişiktir ölümün rengi
geçici her şey diye yakınma sakın, kalır nehirde izi

solmuş bir resim gibidir besbelli
–kara bir bulut olabilir mi?
toz toprak içinde yıkıntılar içinde
beklenmedik bir anda yok
hiçbir şey işte ansızın
–her şey
her şeyde onun izi

bakılmış bir gül, dokunulmuş bir el gibidir
–sahi mi?

yoksa ben varken o, yüreğimin üstündeki bu sıkıntı
bu karabasan, bu rezil karanlık nerden geliyor peki
renkler uçuşuyor gözlerimin içinde
-ya bu derin sessizlik ne?

yaşanmış ne varsa ne yaşanmışsa sahiden
onların gölgesidir anladım
-ama yaşanmışsa ölüm ne?

kaçak

al beni götür burdan, içim üşüdü
tanımadığımız bir şehre gidelim
yağmurlu, fırtınalı kara bir şehir bile olabilir
götür beni burdan buz kesti ellerim

içinde savaş haberleri olmayan bir gazete bul bana
haksızlık yabancı bir kelime gibi zor konuşulsun
sık sık beni sevdiğini söyle sen yalnızca
beni sakla, sustur yüreğimdaki fırtınayı

akşam oluyor, geç kalıyoruz, ışıkları hemen yak
üşüyorum, ört üstümü iki kat yorganla
gördün mü, işte bak yapayalnız kaldık şu dünyada
beni götür burdan, beni sakla, beni sevdiğini söyle

sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum
götür beni vakit varken hadi içim üşüdü
akşam oluyor, geç kalıyoruz, hemen gidelim
çabuk ol, sınırı kapatacaklar, tut, ısıt, bir şeyler yap

buz kesti ellerim

karanlıkta kan

kan kırmızı bir akşam iniyor, başka nasıl insan
Yakut renginde bir unutuş sarıyor sahilde kayaları

*

gizli ne varsa orada, gerçeğin cırtlıçıplak resminde
ince neşeli bir tedirginlik kıpırdıyor kirpiklerinde

*

ay çıkar birazdan, gecenin içinde bir mucize gibi
sigaranın ateşiyle çizerim, kahraman sevdanın
tölden resmini

ince kristal bir bardaktaki su kadar zalimdir yalnızlık
nar çiçeği renginde bir şey olabilir, ya da küskün
karanfil gibi

bilirsin sımsıkı yumduğunda gözlerini renkler nasıl oynar
karanlığa teslimdir her şey simsiyah bir umutla oynar

*

benimle gel, harflerin, kelimelerin ıssız törenine
cümlelerin düğününe gel, çınlat hikâyenin
kıp kırmızı kadehini

kan kırmızı bir akşam iniyor, gece daha sona ermedi
yüreğim kanıyor hâlâ, bitmedi gökten yağan
öfkenin zulmeti

sınırsız ne varsa içimde bu gece ve lâl renginde hepsi

gazel gibi

sen beni bir gün anarsın en eski hikâyelerle
kaldığım yerler gelir aklına canın sıkılır gittiğin yerde

üzgün bir yüz, hüznünlü bir duruş gibi kalırım
solarken parlayan bir yıldız gibi geceleyin her yerde

şimdi kararmış küllerin vaktidir belki
terk edilmiş umutlar gibi senin geldiğin yerde

gecenin karanlığında gözlerimizi nasıl da açardık
imkânsız görmek için umudun bıraktığı yerde

göğsümüzden bir gölge gibi yükselirdi aşk hikâyeleri
acı insan hikâyeleri, korkuyla karışık her yerde

gazeller yüreğe gül dikmek içindir, sen bilirsin
yalnız burda değil, seninle gittiğimiz her yerde

berlin notları

ne zaman içimde yorgun bir kuş kımıldasa
ne zaman vurulsam bir gül telaşıyla
– aşka isim veriyorum

insem merdivenlerinden akşam incisinin
sıkıntılı yüreğimle alaca karanlığına sokağın
– sevdaya rüzgâr ekiyorum

pır pır eden bir güvercin göğüs kafesimde hep hazır
aynada gülümseyen Fuzuli alay etse de
– yeniden serhoş oluyorum

biliyorum üstelik boşunadır akla uygun olmayan aşklar
mutluluk parayla değil ya
– her şeyi solgun bir güle değişiyorum

aldırma ey ihtiyar, senin gölgen her şeye yeter
dinleme vurgun yemiş hikâyelerini yıkılmışların
– işte böyle yaşıyorum

nostalji

otururduk rick'in barında, dudaklarımızda o bildik
gülümseme
bir parça yorgun, bir parça hüznü ama daha çok
boş vermiş her şeye
sevdiği için sevdiğinin sevgilisini kurtaran cesur
paradoks içimizde
paris'ten kalan şarkı zenginleştirirdi hüznü ve
sırılsıklam bir aşkı
bir daha çal sam derdi sarışın
bir şey eksik bu filmde ama ne, hırçınlaşırdı içimdeki
ortodoks

sonra ordan bir başka filme, fitaş, dünya belki de ipek
sevgilim elimi tutardı nereye saklasam
blow-up işlenmemiş cinayeti kim gördü, içimizde
şaşkın katiller
çınaraltında küçük bir mola, amfide sıkılmış yumruklar
gece ışıklı bir taksim, şarap ve aşk acısı ne zaman ansam

inersin yavaş yavaş yenikapı'ya, gölge çay bahçesi,
unutulmaz saatler

kalbim sen ne yorulmaz bir şeysin
yükselirdi göğsünden yukarı doğru içine sığmaz bir telaş
"solardı dokununca eğilip yerden aldığın güller"

geçti gitti zaman içinde uydurulmuş tüm hikâyeler

hepsi de ama hepsi de ne kadar güzeldiler

nereye gitsem

nereye gitsem dar vaktinde bu akşamın
karanlık sokağında bu iklimin nereye gitsem
sessiz sesinizle yalnız kaldığım anlar gibi anlarda
yorgun düştüğüm, kırık düşler gibi yıkıldığım zamanlarda
donmuş sular gibi nefesim nereye gitsem

unuttum serin bir akşamüstü indiğimiz kıyıdaki kahveyi
gideyim desem gidemem, anılar üşüşür yüreğime
yanından bile geçmek istemiyorum kitapların, şarkıların
yeniden sevsem bir serçe gibi üşüyen ellerinizi
ama hayır, hep aynı ölümsüz çaresizlik nereye gitsem

ışık istiyorum, çok ışık, iki de bir sönmeyen bir yıldız
yapayalnız bir şehirde, istemiyorum yeniden
gözlerime insin gece, yeniden mil çekilsin gözlerime
bıktım vurgun yemiş bir dalgıç gibi dolaşmaktan
yürüyorum işte öylesine, ama nereye gitsem

yoruldum kahvelerinden kalabalık şehirlerin
gizli kalmış, saklanmış, ıssız caddelerinde nereye gitsem
arada bir içimde balkıyan kıvılcımla yetinmek de istemiyorum
ürperen tüllerine mi yüzünüzde yansıyan güllerin
nihavent kirpiklerinize mi yoksa, düşsem yeniden

içimde kaynayan yalnızca sıkıntısı gecenin
peşimden geliyor yüzüme yansıyan solgun sevdası gölgelerin
dağdağalı hayatları garip insanların, ince kumu çöllerin,
acısı yalnız ve unutkan şehirlerin her nereye gitsem

nereye gitsem dar vaktinde bu akşamın, nereye gitsem

dörtlükler

1

yürüyorum sanki sokak geçiyor ayaklarımın altından
kiremit renginde bir akşam bu
ışıklar yandı şehir sustu aşk kapandı
bir rüzgâr esip geçti karanlığın içinden

2

bak dinle eğildi yüzüne gül kokusuyla
kelebek incecik kanat çırpı
rüzgâr fısıldadı su üşüdü
duydum hepsini, beklediğim bu değildi

3

tetikte dur dedi arkadaşım
ölüm vurup geçiyor
benimse başımda kavak yelleri
gelirse gölgeme değsin bu akşamüstü hayatın eli

4

gönlümde bahar rüzgârı esiyor, doğru
içim kıpır kıpır, gülün rengi vurdu yüzüme
aşk dersiniz şimdi siz ama değil
yaşamak gibi bir şey bu, ölüme doğru

5

ilk rüzgâr esti işte indi akşam
gözlerim yorgun yüreğim değil
sevgilimse sabah olunca gelir
tren gecikti yol tılandı içki tükendi

6

sonra usulca iniyor aklı herhangi bir geceye
sokakta gözlerini yere dikeyor
inmiş pencerenin perdesi çoktan
uzaklardan bakan biridir şimdi o şenliğe

kan

zulüm ülkesinde bir harf oldun sen de utan
gökteki adsız yıldızlara benzetme kendini
ağaçlar arasında bir ağaç gibi durma
işte en sonunda sana da bulaştı kan

kalbindeki iyilik alıp başını gitti
öfkeyle okuduğun masalın son cümlesi
ışık nedir peki, su nedir, aşk ne
işte en sonunda sana da bulaştı kan

adımların geri gidiyor işte gölgen uçtu
savrulan serserinin birisin yağmur altında
ne kadar umut varsa boşuna ne kadar kan
işte sonunda sana da bulaştı kan

inat etmedin, direnmedin, karşı koymadın
ince olan neydi, su kimdi, aşkın hakkı kaçtı
çiçekleri hızla geçtin, uçup gitti bildiğin sözler
bir harf oldun sessizlerden, sana da bulaştı kan

yaşadığımız günler
2000-2021

beklemezler

sonrası var

gelip geçen bulutların

kararmışsa içine işleyen

sonra ansızın parlamaz mı peki

sonrası var

gittin gittin yoksa gidemiyorsun

daha ötelere

olmaz mı ansızın parlamaz mı peki

sonrası var

yoksul bir heves gibi

sarıp sarmalıyor seni

gittin gittin beklemezler ki seni

bakıyoruz işaretlere

bakıyoruz
yağmur indi inecek
hayatın içindeyiz işte
suyun içinde

iki küçük ağaç
tutunmuş gölgede iki
apartman arasında
karanlıkta

ay da tuhaf görünüyor
bakıyoruz
yağmur indi inecek
şimşeklerin ışıkları
biz ağacın altında

sevgilim sen neden sustun
şimdi işte ıslanacağız
söz zamanı konuşma zamanı
oturduğumuz sırada gül işareti
harfler kelimeler aşk sıcaklığı
yağmur indi inecek tam zamanı

dinle söylediklerimi
iki apartman arasında karanlıkta
gölgede nasılsa yeşil kalmış
ağacın altında
yağmur indi inecek
toprak kokacak belki
dinle susma söyle
işte aşk işaretleri gül işareti
ikimizin arasında

berkin'e ağıt

artık ne yapsak geçmiş zaman gibidir
çünkü ölüm hep geçmiş zaman işidir
bildiğimiz ne varsa unuturuz da
çocukların anlattığı zamanlara gidilir

hep bir işarettir geride kalan ne denir
susmak zamanı geçer de bir ses incinir
öldürmek için ekmeğe giden çocuk mu beklenir
sokak ne der bu işe sessizce mi gidilir

sen büyüksün de kim bilir kim küçülür
onlar iner derin bir kuyuya kapkara
gökyüzü gibi bir resim bir fotoğraf
uçurtmanın ipiyle ışıklı bir eve gidilir

artık ne yapsak geçmişten uçuşan zaman gibi
öfkeli isyankâr sokak çağırır meydan genişler
bugün artık daha başka nereye gidilir

beşiktaş çarşısı

sokakta yürüyordum
dalgın kehribar bir ağızlık
sökülmüş kaldırım taşları
şaşkın insanlar telaşlı solgun
işte ben de onlardan biriyim
dedim kendi kendime

sokakta yürüyordum
çok önemli işler peşinde bir beyefendi
arada bir dalıyor gözleri insanlara
bakar kör bir zamanın kölesi
işte ben de onun gibi miyim
dedim kendi kendime

sokakta yürüyordum
fena iş çıkarmadık bugün
parası önemli değil
aşkla yaptık ne yaptıksa
gölgeme gülümsedim
genç bir kız baktı geçti
yüzünde izi gülüşümün

sokakta yürüyordum
içimde bir sıkıntı
ne zaman kurtulsam yenisi başlar
memleket halleri desem gülerler
öyle işte içerde dışardakiler
dışarda geziyor içerdekiler

sokakta yürüyordum
koştum kırmızı ışıktaki
kıl payı ölüm elimi tuttu
ataol'la karşılaştık balıkçıların orda
akşam eve geldim kimseler yok
düğmeye dokundum mahler
beşiktaş çarşısı bir âlem

bir başka şehre giderken

ışıkları yanıp sönüyor şehrin
kayıplar geceye karışıyor
öfkeyle kimsenin bilmediği bir
macera dolanıp duruyor sokaklarda
rüzgâr gittikçe şiddetleniyor
kelimenin içine sığmayan bir fırtınaya
dönüşecek az sonra

ışıkları yanıp sönüyor şehrin
karanlık aydınlıkla cenk etmede
umut umutsuzluğu kovalıyor
öfke kendiliğinden perişanlık
ağaçların dalları kırılıyor tek tek
sökülecek koca gövde az sonra

sonra ansızın duracak rüzgâr
geride yıkık dökük bir şehir kalacak
usulca hüznle dolaşacağız yıkıntı
sokaklarda
üstümüze ay doğacak

gidip kırık bir banka oturacağım
yorgunluk gözlerimden süzülecek
elbiselerim kirlenmiş
gömleğim yırtık

hepsi hazır artık bir başka şehre gitmeye

kuşların

kuşların gökyüzüdür bu
hafifçe karardı sıkıntılı
sonra yeniden ışıklanır
biz kendimiz olmaya
doğru bakınırız gökyüzüne

hızla içinden geçiyoruz
birikmiş işte içimizde
çatladı çatlayacak bulut
biz kendimiz olmaya
doğru bakınırız gökyüzüne

incecik bir sızı yürek tarafında
kuşlar inip çıkıyor evlerine
ölülerimiz hayatla aramızda
bir şey gibi duruyor işte öyle
kendimize bakınırız gökyüzünde

geçip giden

ölçü bilmez zamanın yoğunluğu
çabuktur hızlıdır duruveriyor birden
eski anılar diyor biri
elbet eski olmalı nazilli basması gibi
üstünden tozlu bir akşam geçmeli
unutlmaya yüz tutmalı

susmak kimi günler onun ölçüsü ölçeği
otobüste yüzüme vuran ışıklı bir perçem
zamanın uçuşan tanığı
gidiyoruz gölgemizle birlikte sonra
ötekilerin gölgesi düşüyor üstümüze

yıldızlar öyle yıllarca uzak
karanlıkta kimsenin bilmediği
çalışkan bakıyor kimi zaman
yorgun düşmüştür ve göğsünde bir kedi

yaşadığı günlerden gurur duyan adamın şiiri

yaşadığı günlerden, kendi macerasından gurur duyan
biriyim ben
bunu gobi çölünde bir kum tepesinde otururken düşündüm
yeniden yaşardım ama aynısını değil, kumlar savruldu
etrafımda
macerayı yaşardım yeniden insanları kendim de insan
olduğum için
anladığımdan, kuşları böcekleri heyecanla gördüğüm için de
uzundu günler ve giderek kısalıyordu artık geceler
karanlıkta
uyanıyorum bitiriyorum geceyi uzatmak için
macerayı daha
çok zaman kalsın diye dertleniyorum gururla
bakıyorum eski
çok eski fotoğraflara

yaşadığı günlerden, kendi macerasından gurur duyan
biriyim ben
çölde uzun bir muhasebe yapmak için oturmuştum o
kum tepesine
kumlar yer değiştiriyordu hızla rüzgârda, dünya değişip
duruyordu
çıkarıp cebimden yeniden okudum o eski şiiri
amentüyü credoyu
sevgilimin elinden tuttum indik geceye doğru
uyuduk sonra
giydim eski elbisemi kirlenmişti eski ceketi eski yeleği eski
kazaklarımı tıktırdım eski valizime yola çıkmak için
uzaklara çok uzaklara

yaşadığı günlerden, kendi macerasından gurur duyan
biriyim ben
yolculukları seviyorum hep gidilen ve hiç durulmayan
yolculukları
şöyle bir bakıyorum kentlere kasabalara yeşillikler
içindeki köylere
insanlara bakıyorum kuşa börtü böceğe macerayı
birlikte yaşadığımız
balıkçılara bakıyorum suskun olanları ayırıyorum,
başını çevirenleri
çimene uzanmış ve çok yorulmuş olanları ayırıyorum
daha giderim ben
daha giderim gidilecek yol ve zaman var geceyi kısalttım
artık girerim
derin çok derin sulara

yaşadığı günlerden, kendi macerasından gurur duyan
biriyim ben
yalnız değilimdir herhalde uzaklarda insanlar vardır
diye biliyorum
aynı sesi çıkaran aynı ışıkla konuşan sürekli konuşan
insanlar
vardır kitapları da unutma hepsini de ceplerimde taşımıştım
yeniden yazdım pek çoğunu satırlarını çizdiklerim
ayrı konudur
şaşkınlıkla okuduklarım, sevinçle yüksek sesle sağa sola
bağırduğım
kitaplar maceradır hepsi de ama benim yazdıklarım da var
dönerim
uzun çok uzun kitaplara

ama işte geceleri kısaltıp günlere eklemenin zamanı geldi
çünkü tükeniyor beden tükeniyor zaman daha
yol bitmeden
işler bitmeden daha kumlar savrulurken daha
hasretken daha
gidilecek yerlere yeni maceralara
yaşadığı günlerden gurur duyan biriğim ben ve
eksik kaldı işte

yürüyenler

yağmur indi ansızın
su içinde kaldı ağacın incecik dalları
hayat budur diye yüksek bir sese
doğru döndü gençliğinin içinden
bir başka sevince
sonra öfkeli bir ses de
yağmura doğru
fırtına habercisine

rüzgâr sessizce esti
toprakta bir eski koku
genç kadınların bildik şakalarıyla
geçip gittik kaldırıma aldırmadan
meydanda serçeler uçuşuyordu
ansızın köşeden göründü yürüyenler

yağmur indi ansızın
kan kırmızısı ondan sonra karıştı
yağmur suyuna
tüfek sesleri filmlerden çıktı geldi
bayraklar yere düştü
pankartlar kirlendi
yere düşenler oldu

bir şarkının kısa filmi
oynadı kara bir perdede
mavi sustu yeşil titredi kırmızıya kesti
her şey ve onların gelecekteki tarihi
yağmur dindi sonra

yoldan geçerken esen rüzgâr

bana bir şiir söyle bir şarkı
geçip gittiğimiz zamanların tozu olsun üstünde
unutmak nasıl bir şeydir onu anlatsın
rüzgâra kapılan kâğıt parçalarının dar sokakta
nasıl uçuştüğünü anlatsın
gelsin saçlarını dağıtan rüzgârı anlatsın

bana bir şiir söyle bir şarkı
yitirmek sonra bulmak gibi sonra utanarak söylenen
anılar olsun içinde andıka derinleşen şeyler gibi
yani o eski evin kapısından dönersin
aynada yüzün eskimiştir hani

bana bir şiir söyle bir şarkı
yoldan geçerken öyle hiç aklında yok iken
esen rüzgârın getirdiği eski bir şapka gibi
yapraklar kâğıt parçaları tozlu akşam rüyaları
penceresinden hüznün sızan meyhane

bana bir şiir söyle bir şarkı
herkesin bildiği hiç kimsenin umursamadığı
bilir iken bilmediği
ürküten sessizliğin ilmini söyle
söyle bir şarkı işte
bir şiir söyle sallanarak çıkalım meyhaneden
umutsuz öfkeli kendinden memnun
eve gidip uyuyacak kadar idare edecek bir şey
işte eh elimden geleni yaptım şarkısını söyle
oku derinlerden gelen o gölgeli huzurun şiirini

bir şiir söyle bana kimsenin bilmediği bildirmediği

söylenecekler

içimden geçenleri bilemeyeceğiniz bir yere gidiyorum
türkçenin öksüz, hüznü, yorgun sesleriyle
yazmaya gidiyorum hikâyenizi
size ne oldu böyle, ikliminiz değişmiş, saçınızın telinden
anlaşılmaz bir rüzgârın iziyle uçmuş eski incelikler
aklınız –ne anlamsız bir büyüklük sarmış resimdeki sizi
mavi inmiş aşağıya kadar, koyu bir yeşile doğru büyümüş
kahverengi

anladıklarınızı unuttuğunuz bir akşam
–bambaşka bir şeydi oysa kavganız
dinginlik yavaşça, o büyük anlatıların ardından gelirdi
her zaman değil, bazen, inerdi akşam gecenin içine
söylediğiniz her söz incitirdi birilerini –su gerekir
kendinizi gördüğünüz duru bir su olmalı avucunuzun
içinde
ah! biliyorum, köhnedi bu dünyada her şey –göl kirlendi
yalnızca umudun içine akıyor sizdeki nehir

yok, hayır, böyle değil, harfin içine gir
yüreğinin içine, kimseyi üzme, kelime solgun,
cümle kısa olsun

söylenecekler her nasılsa daha tükenmemiştir

mısrayı berceste

mısrayı berceste aşkla yazılır belli belirsiz rüzgârla
yeşil çimene savrulur saçları gökyüzünde
bir top ışık gibidir ay, baktıkça artar sırrı yıldızların
güllerin kokusu dağılır alacakaranlıkta, gece şehre usulca iner
sen de olsaydın keşke, yazık, ama dinle
kendimden geçerek söylediğim bu şarkıyı eski
zamanlar üstüne

mısrayı berceste küçük bir ürpertiyle gelir
kelimeyi cümleden ayırabilirsin anlamı şiirden sakın ayırma
sus diyorlar ya sen susma çık yukarı doğru, bulutlara
kül içinde aşkın renkleri, bakınca nasıl da atıyor kalbi
rüya ele geliyor, koku dudağa, kendini tekrar ediyor teni
kimse bilmiyor geldiğini, kimse bilmiyor geldiğini

mısrayı berceste ince bir kalemle yazılır
on kere aşk dersin yüz kere haksızlık dediyse biri
yağma yok der biri de mutlaka kısarak gözlerini
hüzün çekip gidiyor, hırçın atlar gibi sanki deliren öfke
orman sana dönüyor, çöl bana çılgın bir hevesle
birden patlıyor fırtına hiç ummazsın o şarkı çalıyor
bütün renklerle seslerle en güzel kargaşanın içinde

mısrayı berceste benim sana olan aşkım
gece gözlerimi kapatsam da nafile hep göz gözeyiz
bırakıp gittiler şehri kurumuş ağaçlar, çiçekler bile
oysa eski halinde bildiğin evler sokaklar meydanlar
dalgalar yakıp yıkıyor her şeyi yenileniyor ne varsa
ankarayı yeniden kuruyoruz istanbulu yeniden çiziyoruz
tarlabaşından balıkpazarına şiir gibi seninle
elimizde simsiyah gülkırmızı incecik bir mendille

inanmazsın şimdi sen küskün kirpiklerinle
elimizi karanlığa doğru uzatıyoruz telaş içinde
susup bizi dinliyor balıkçıları kasabanın, elleri yüreklerinde
yürüyoruz sonra tuhaf bir inatla zifiri karanlık gecede
aşkı bilmez, şarkıyı bilmez, hikâyeyi hiç, bakıyor uzaktan
konuşuyor durmadan bir deli derviş gibi, hu çekiyor
her nefeste

anladın mı şimdi
sana okuduğum şarkının içinde işte, mısrayı berceste

gidiyor geldiđi gibi

sonra gidiyor geldiđi gibi
ufkun ötesine karanlık şehre
üstümüzde dolanan bulut
dönüşüyor ışıklı bir renk halinden
solgun bir karanfil haline

sonra gidiyor geldiđi gibi
ince uzun biteviye
yapayalnız bir hüzün yüzünde
su lekesi uzak bakışı
söğüt dalı narin gövdesiyle

sonra gidiyor geldiđi gibi
gitmeseydi şehirde ne vardı sanki
gitmese iyiydi akşam olur güneş inerdi
gölge yerlerde sürünürdü
yapayalnız bir gecede
salınırdı suda nilüferleriyle

sonra geliyor suskun üşümüş
geceye geliyor cengâver şehrin içine
ölüm gibi sonsuz bir maviliğe geliyor
geldiğinde hüznün titrek alevi yüzünde
teni gümüş gülüşü lâl renginde

sonra gelmiyor artık
beklersin gözlerine derin bir bakış yapışır
bekle inersin dar sokağın merdivenlerinden
uçuşan bir tüye benziyor rüzgârda
elinden kayıp gidiyor
yeşil yaprağı akasyanın
öpüşü gül rengine

gerçek

suyun akıp gittiği
gerçektir
aşkın gelip geçtiği
gerçektir
sen gerçeksin
gerçektir benim seni sevdiğim
ölümün bana yaklaştığı
benim ona yürüdüğüm
gerçektir

bildiklerimi sustuğum
sustuklarımı söylediğim
gerçektir
kelimeyi özlediğim
heceyi sakladığım
harfi bilmediğim
gerçektir

indiğim yokuşları
çıktığım
gerçektir
gökyüzü
gerçektir
mavinin yavaşça
siyaha döndüğü
gerçektir

söylenti gerçeğe benziyor
gerçek söylentiye
anladığımı anlamadığım
gerçektir

eski gömlek

yazıdan bıkınca resimlerin içine
sözden bıkınca bahara
şiirden bıkınca sana
kanıksayınca
her gün geçtiğim yolda olup bitenleri
işte aşk, ekmek, öfkesi insanların
hırsı ısırdıkları et, tutkuyla öptükleri dudak
trene bin git burdan anlamadığın bir yere
resimler yenidir
içine girmediğin hayatlar
mutlu eder seni orda
yazılmamış kitaplar
gibidir insanlar

bıktın artık yazıdan, şiirden, öfkeden
gölgeden bıktın, yürü git işte
bahara, kendine, aşka, ekmeğe, tekrara
yalnızca kendi kendine konuştuğun zamanlara
hepsi de gerçek kişilerdi
gerçek zamanlardı, gerçekti gözlerindeki pırıltı
bak işte akli hala orda, nasılsa o eski kırmızı
gömlekte kalmış, yıkansa giyilir yine
hani o kan rengi yelekle birlikte

ben da onu diyorum zaten ne safsın
gövden eğrildi
ruhun büküldü, tuhaf bir şey oldun
kendine uydurayım derken geçmiş, bırak
itiraf et, renkler ne güzel uymuştu o geçmiş zamanda sana
şimdi değil, o zaman
sanıyor ki tuhaf adamlar
o, işte her neyse, her zaman geçerlidir
ve bütün zamanlar
aşkın derin kelimelerden kuyusunda yaşadığımız
ve yaşarken uydurduğumuz bir şeydir...

dört as hepsine de
aşk, ekmek, öfke, isyan kendimiz gibidir
solmuştur, yorgundur, kirlidir
yeniden giyeriz o gömleği de...

aşk şiiri

gökyüzünden üstümüze inen yıldızların alacasında
söyledim bu şarkıyı ben
aklım gitti ve sonra ellerimle boğdum yüreğimdeki acıyı
aşk tuhaf bir ölümdür zaten
aşk kendisi olamayan delidir
aynaya baktığında başkasını görmeyen şizofren
bir savaş meydanına çevirir yüreğinizdeki sıska huzuru
aşk işte budur
yani sizin hiç rastlamadığınız şeydir
zirvesidir derinliğin, inip inip çıktığınız merdivendir
haksızlığa razı gelmeyen çınar ağacı
gülerek baktığınız gökyüzünde güneşli bir günde
elinizin altından kayıp gidiveren şey her neyse

aşk işte odur

o

size bir aşk şiiri söyleyeceğim şimdi
dostlar arasında bir şiir
elinizi uzatıp tutabileceğiniz bir şiir
içinizden sıcak bir hayıflanma geçecek
ılık bir su akacak yüreğinizin oralarda bir yerden
çocuklar öyle bakacak ki
siz gözlerinizi kaçırıp haritadan
kim bilir nereye çevireceksiniz öfkeyle yediğiniz
tırnaklarınızı
biliyorum sonra bir film seyredersiniz
ikinci savaşta kazablanka'da kaçıp giden mültecilerin
kurtulmak için koştukları ülkeyi ve rick'in barını anlatan
o ülke yok şimdi
aşk filmleri orada yapılmıyor artık
aşk benim anlattığım şeydir, hiç kimse
anlatamaz benden başka aşkı
çoktan yitirdiğimiz ve
hani yüreğinizin içindeki

aşk işte odur
o

sevgilimin gözlerinde kaybolabilmek için
elini tutabilmek, bir şehrin içinde
yürüyebilmek için
eh işte bir çiçeği koklayabilmek
çayırlarında koşabilmek için sahte müzikallerin
aşkı işte o filmlerdeki gibi
romanlardaki sömürge imparatorluğunun
en derin yazarlarının anlattıkları ve ne güzel
anlattıkları gibi popkültür uzmanlarının
anlatabilmek için
elimden geleni yapıyorum ya işte
beceremiyorsam eğer
aşk üstümüzden
bir yıldız gibi kayıp gidiyor
bir çocuk ölüp gidiyor
bir kadın ölüp gidiyor
bir baba elleriyle durduramıyor
en modern bir silahtan çıkan kurşunu
ben işte o zaman oturup yazıyorum
size okuyacağım ve kahırla
yere çalacağım aşkın şiirini
aşk nedir ki zaten

aşk işte odur

o

anlatırım siz de öyle bakıp kalırsınız
şehrin gürültüsüne karışan aşk seslerini
güvercin seslerini
cinayet seslerini anlatırım
nasıl bir kinle sevdiğini öfkenin ruhunu
anlatırım
gözlerini ansızın kapatıp gitmiş biridir aşk
törenlerde alkışlarla uğurlarız ve sonra
geride ince bir şey kalır aşk mıdır ki
değildir, unutuştur o
sokağın orta yerinde yıkılıp kalır
çocuk ölür, baba ölür
kadın ölür
sır olur
aşk olur

odur işte aşk
o

ağır su

ağır bir su dökölüyor üstüne alacakaranlığında dünyanın
ağır çünkü ağırlığıyla yıkılır gibiyiz kendi üstümüze
sessizce eğilmeye başlıyor bedenlerimiz
yüreklerin üstüne çörekleniyor ağır
ıslak yapışkan su, ağır ağır yükseliyor ayaklarımızdan
yukarıya
saç diplerimize giriyor, içimizde bir sıkıntı büyüyor
ağır bir suyla kirleniyoruz yavaşça

evlerin kıyısından sokaklara akıyor ağır bir su
pencerelerden içeri sızıyor kilimlere yatak örtülerine
masaların ayakları ıslanıyor önce ağır kara bir su bu
kitapların rengi değişiyor, kıvrılıp kalıyor sayfalar
yanıyor gibi sanki, ağır pis ağdalı bir su

gölgeyi siliyor ağır su, ceketlerimizin iç ceplerindeki
resimler de
ıslanıyor akşam oldu işte, işte karanlık tümüyle indi
yeryüzüne
gülüşlerimizin solduğunu anlıyoruz yavaşça
aynalara da sıvaşıyor sonunda
ağır bir su bu, bakmıyor hiç kimse artık kendine
iki büklüm susuyoruz iki büklüm konuşuyoruz su ağır

güneş de gitti, su ağır, yerlerin sarsıldığını düşününce
çatlıyor yerkabuğu ağır çatlaklardan merkeze doğru
iniyor su
koyu kıvamlı kara bir su
ağır bir su kaynağını bulamıyoruz eski çağlardan beri
akıyor herhalde
sonra kararıyor gözlerimiz
isyan eder gibi oluyoruz da su ağır
çamurla kapanıyor gözlerimiz karanlık çöküyor
kuşatılmış şehrin silinmiş öfkesine

ışık olsun ışık olsun diye bağılıyor biri
geceleyin
zifiri karanlıkta ağır suda
çılgılığı ölüyor yavaşça
ışık oluyor sonra
çok sonra, çok sonra

yorgunluk

Durayım diyorum artık
Yorgunluktan
değil susuzluktan
İzleri silinsin diye geçtiğim yolların
Yol nedir, gökyüzü neden kararır ansızın
Durayım diyorum artık şu ağacın dibinde
Güneş de
Çekip gitmiş işte
Durayım diyorum artık
Neden diyor yol boyunca elimi tutan sevgilim
Neden

Susuzluktan diyorum güneş de bak gitmiş
Gece güzeldir diyor sevgilim bak ben de güzelim
Gece gibi gözleriyle gülerek
Koluma giriyor sonra
Yok yorulmak susamak acıkmak bilirsin bu yolda
İndik sonra yokuştan aşağı birlikte
Küçük bir pınar vardı
Duralım dedim artık
Şu pınarın başında

Gece güzeldi sevgilimin gözleri gibi kara
Su içtik orda kana kana

hesap

Hesap soracak mısın diye sordum
Gözlerinde bin bir kıvılcım havaya dağılıyordu
Hayır dedi, hesap yok
Biz hep yanlış bir hayatın içinde
Doğru yaşamaya niyetlenmiş ölümlü insanlarız

Canımız yanıyor ama dedim kirpiklerimi indirerek
O şimdinin işi dedi
Hesap sonraya kalandır
Ne yapacaksan şimdi yap
Haksızlığa isyan edeceksen şimdi et
Hayat yanlış olabilir
Sen yine de doğru yaşamaya bak
Doğru nedir peki dedim
İşte onu bilmiyorum dedi usulca
Ama insan olana ait olmalı
Haksızlığa karşı durmak mesela
Köleliğe sömürüye
Olsa olsa budur

Hesap sormak yok yani dedim
Yok dedi
Ne yapacaksan şimdi yap
Ve sakın haksız olma geceyi gündüze çevirirken

şiiir nedir

Şiiir nedir gecenin içinde belli belirsiz bir ışık
Şiiir alacakaranlığın izdüşümü gözlerde
Şiiir yaşama sevinci en hüzünlü anlarda
Şiiir ben sana bakıyorum ya aşkla odur

Şiiir nedir bu bir soru değil belki itiraftır
Şiiir indik birlikte o yeşil çayırdan aşağı doğru
Şiiir gökyüzü maviydi ya akşam üzeri hâlâ
Şiiir sustuk sessizce baktık biten güne

Şiiir nedir uzun bir ömrün hazanla karışık halidir
Şiiir boşa geçmiş bir ömür olabilir mi
Şiiir yaşadığın günlere yüklediğin anlamdır belki
Şiiir başka ne olsun dönüp baktın ya sen ışıklara

Şiiir nedir birkaç kelimedir hayatın içinden süzülen
Şiiir işte odur, okuduğun yazdığın aşkla
Şiiir beklediğin zamanlardır ışık hızıyla geçen
Şiiir bir sorudur kendini içine gizlediğin

Şiiir nedir bir mısrayı bercestedir işte geldiyse
Aşktır şiiir akşam üstünün alacakaranlığında
Öfkeyi yoğunlaştıran hesabı kendi içinde
O mavi siyah gökyüzünde sessiz sakın
Şiiir... işte artık her neyse...

korona zamanları

Alpay Biber'e

gittikçe azalıyor ölenlerin sayısı
seviniyoruz gidenlerin azlığına
nasıl oluyorsa utanıyor gibiyiz
gözlerimizi kaçırıyoruz birbirimizden
içimize doğru bakıyoruz
insanın her şeyi
yumuşatan bakışıyla

daha az seviyoruz artık kendimizi

bunca günden gecelerden sonra
sokağa çıktık pazar günü
hava sıcaktı,
bunca tutsaklıktan sonra
boyun eğmedik mi razı gelmedik mi
evlerin görünmez parmaklığına
ne işim olur şimdi benim sokakta

daha az mı seviyoruz artık kendimizi

ölüm yaşam içinde

günler geçti üzerinden
salkım saçak günler kendimizi
yitirdiğimiz
ölüm hakkında konuşuyorduk,
yaşam nedir diye soran da oldu
yağmur yağdı ansızın

nedir diye baktık gökyüzüne
bulutlar belirdi karardı gökyüzü
biliyor musun diye sordum
kendi kendime
sıcaktı “demiri kör bir bıçaktı”
aslında hava

biliyorum dedi biri
milyonlarca ışık yılı uzaklarda
sonsuz evrende minicik bir nokta olan
bizim galakside
dur dedim, bir nokta bile değiliz deme
işte bak yağmur durdu

anlam dedi sessiz suskun duran
günlerdir hiç konuşmayan
milyonlarca ışık yılı kadar
eğilip bükülen uzaklara
gidebiliyor işte anlam
yine bir yıldız kaydı işte
yuttu belki de bir Karadelik
bizimdi belki de kim bilir ışığı o yıldızın

hep aklıma gelir Nâzım'ın şiiri
"suyun şavkı vuruyor bize
çınara bana kediye bir de ömrümüze"
önce kim gidecek biliyor Nâzım
belli belirsiz bir sırayla
ışık hızında derin anlamında
hayatın
işte yoksunluğun yoksulluğun tüm halleri
bildiğimiz uzayda

ölüm nedir diye sordu biri
yaşam nedir ki peki

silivri kapalıı
2017 Ekim-2018 Haziran

büyüyen ay

göremedik
"ay büyüdü bu gece" dediler
yüksek duvarlar ve
dikenli teller beton bahçede

sonra akşam indi usulca
geceye
göremedik
"ay büyüdü bu gece" demişlerdi

parladı ışığı yalnızca tellerde

koğuşta zaman

yerde duruyor meyveler
kitaplar kâğıtlar dosyalar merdivende
televizyon küçük buzdolabının üzerinde

beton bahçenin kapısı
kapanacak metalin kulak tırmalayan gürültüsüyle
pencerenin demir parmaklıklı olduğunu
hatırlayacağız biraz sonra

zaman katılaşıyor sanki koğuşta
hızın ivmesi düşüyor iyice
eskiyen gazetelerdeki haberlerle
sayıyoruz geçen günleri
her gün öncekinin tekrarı

tekrarın imkânsızlığını düşünüyoruz o zaman
sonunda bir şekilde su kaynamaz mı

koğuştaki şaşkın serçe

çatıdaki tellerden betondaki kırıntılara
indi herhalde
nasılsa girdi serçe koğuşa
köşede öylece sinmiş ürkek
tarazlı kanatlarıyla

serçe işte öyle bir şey
gördüğün gibi değil yani
kuşkulu tetikte ürkek
ya uçamazsam halinde bir serçe
ya gittiyse özgürlük elden

özgürlüğün cisimleşmiş hali
nereden baksan
nereden baksan pır pır uçup gitmenin
yaşama sevincinin
tükenmeyen kıymeti harbiyesi

sonunda tahliye ettik serçeyi

havalandırma

daha çabuk ulaşır haber
daha keskin olur mahpusun kulakları
korkusu telaşı yoğundur bu yüzden
tutsağın

burnuma tuhaf kokular geliyor
kimi zaman uzaklarda
kimi zaman kapının önündeymiş gibi
pisliğin kaynağı

çaresizleştikçe çılgınlaşan ölümün kokusu bu
çürüdükçe dağılan “temerküzün”
yitirdikçe “kazandık” diye bağırıyor
hergele bu yüzden
efendilerin kapışmasından nemalandığı
kırıntı lüplettiği huzursuz köşesinden

her yerden demir parmaklıklardan
sızıyor gizli bir gaz gibi
burunları sızlatan kulakları sağır eden koku
toplama kampına dönüyor bu yüzden
koğuş beton bahçe uzun koridor

hava tükeniyor havalandırmada

yürümek

iyidir yürümek biz hep yürüyoruz
beton bahçede
duvara doğru ya da geniş kırlara
gökyüzüne doğru hırçın bulutlara
akşama doğru gel fikrimde
havanın solduğu saatlerde
yürürüz sonra birlikte ne olursa olsun
otobüse binme

yıkılınca da tam yıkılıyoruz kahretsın
durduğumuz yerde düşüyoruz
çünkü hayat duruyor bizimle birlikte
kötülüğün saltanatına boyun eğmek
duran hayata sığınmaya benziyor çünkü
karanlığın intihar odalarında

iyidir yürümek
her şey devinir her şey hareket halinde
yıkılınca da tam yıkılıyoruz kahretsın
akşamın alaca karanlığında gel sen
ya da tan saatinde

taksiye falan da binme

lucretius

iyi ki yoldan çıkıyor
lucretius
sapıyor
çar sarayına giden nevski bulvarından

neyi nasıl biliyor insan
nasıl anlamaz bakıyor yarattığına
başına gelene
taşa toprağa
gökyüzüne en uzak yıldızlara
biliyor mu
hüküm ne hükmeden kim

sonunda sapıyor karanlık sokakta
çılgın alimin demokritos'un izinden
mutlu rastlantıların feneriyle

iyi ki yoldan çıkıyor lucretius

kapalı görüş

“yeter ki gün eksilmesin
penceremden”
demişti şair

her çarşamba saat üçte
modigliani’den bir resim gibi
duruyor karşımda
umut cesaret iyimserlik
sızıyor
kirli camdan
kör telefondan

gün eksilmiyor
penceremden

karşımda işte sevdiğim

yanacak elleri

kelebek
geçemedi tel örgüyü
hoysat muhafızı
öyle duruyor gökyüzünde

bir kül halinde duruyor
hercai menekşe bir renk halinde
sonunda incek
yeşilin içine kuşların arasına

“okşayacak” deniz’in dedesi
kelebeği
“yanacak elleri”

post truth

ansızın solar
üstünde bir çığ damlası
yavaşça toprağa iner sonra o 'jale'

öyle derdi eskiler

ansızın solar
"kemiyezin keyfiyete"
dönüştüğü andır
suyun "tabahhur" ettiği zaman yani

öyle derdi eskiler

sonra ansızın solar
zamanı gelmiştir bir filizin
yeni bir sabahın
bu sıradan şiirin
"post" olmayan
alelade gerçeğin
hilafsız olanın yani

öyle derdi eskiler

veda şiiri

kararan bulutlardan
kirli bir yağmur yağdı
her yer çamura kesti
öfke yukarı tırmandı
tozlu raftan aldım silgiyi
a'yı sildim b'yi sildim
ötekini berikini sildim

bütün zamanların
masum benerci'si
"somadeva somadeva"
diye bağırıyordu
toprak kurudu
kâğıt bembeyaz oldu

ellerimi yıkadım sonra uzun uzun
aktı yılların kiri
a gitti b gitti
öteki beriki hepsi gitti
tertemiz bir yağmur yağdı
yavaşça ağaran karanlığın üstüne

sonra oldu bütün bunlar
daha sonra sonra çok sonra

dinleyin, size bir şey söylüyorum

dinleyin, size bir şey söylüyorum

babil kapısında yoktu
sonradan, çok sonradan, gökten indiği söylenen
kapalı bir bohçadan çıktı yalan
dinleyin yola çıkmadan, çünkü aklınızın ermediği
bir yere doğru gidiyorsunuz, kalbinizden
kötülük geçmese de kötüye gidiyor işler
günahkârların eliyle yayılıyor kötülük
çiçeklerin kokuları bile değişti, şehir yanıyor
kundakçıların taşıdığı benzin tenekelerinde
her geçen gün biraz daha birikiyor ölüm
her gün biraz daha yalan
artık gözümüzün içine bakarak
söyleniyor siz yoldan çıkaran iftira
neden yalan söylediklerini bile unuttu söyleyenler
bizim için iyidir böylesi dediler besbelli
yalanların içinden köpüklü bir çılgılık ve kan akıyor
aklın içinde kıvrılarak kendini var eden sonsuz suskunluk
tarihin içinde binbir şekle girmiş şaklabanlık
şimdi şehrin orta yerinde edepsiz bir yıkıntıya dönüştü
ışıkların ortasında tuhaf ve gittikçe genişleyen bir hastalık
yalan değil gerçeğin süslü bir popstarı gibi duruyor
şimdi kalbinizde

dinleyin
size bir şey söylüyorum
parıltıyla geçiyor karşınıza, açmayın bu yüzden
televizyon kanallarını, gazetelere korkarak yaklaşın
yanlış yerden kesmeyin gerçeğin ipini
tam ortasından böleceksiniz, sınıflar âleminden
bakınca görünmüyorsa gerçeğin alacası
siz bakınca kelimelerin sırrı çözülmüyorsa neye yarar
neye yarar esnaftan başka sınıf bilmeyen güvercin
sandıktan başka yol bulamayan demokrat kime
ne vermiş ki
oysa siz bakınca rengin kızıl kıyametiyle
kâbustan korunmuş ve hayatın içine bir gülle gibi
düşmüş olursunuz, hayat sizin içinize şimşek gibi akar
düşlerden geçin ve öfkeyle size bakan vekili unutun
şeyhülislamın da yalana boyun eğdiği yüzyıllık bir
gerçektir
aslında yalandır varlığı, cismi, cibilliyeti
neyi varsa emredenin, en iyisi
unutun beyninize nakşedilmiş hurufatı
köhnemiş kelam-ı kadimi
sizi size anlatan bütün kitaplar
bütün şiirler ve şarkılar yalan
sizi iyileştirdiği söylenen bütün ilaçlar sahte
kalbinizden geçeni bilen bütün kahinler engizisyon
tüm dünyayı vatani bilen yahudiye yakarak
eski topraklara süren
orada teröriste çeviren o
odur kendi düşmanını sahte bir kılıkla sahneye çıkaran

tarihi bitiren ve yeniden kuran sahtekâr
ne kadar doğulu gibi görünse de batıdan çıktı
batıdan çıktı kılıcı laserle değiştiren sihirbaz
gecenin karanlığında amerikadan ve avrupadan
bir efsun gibi tatlı ve ölümcül bir kokuyla tüm dünyaya
kara afrikaya, sarı asyaya yayılan oydu
iyi çocuk isayı bir gecede yahudaya dönüştüren
adaletli muhammedi şarkın kara kuyusunda yitiren
o değilse kim

dinleyin
size bir şey söylüyorum
dinleyin ki duman sizi boğmasın
dinleyin ki kutsal kitaplar dünyanın kitaplarına dönüşsün
dinleyin de efsun yalanı gizleyemesin
şehri boğan kara bulut aralansın da gerçek çıksın ortaya
bilin ki babil kapısında yoktu
sonradan çok sonradan
gökten indiği söylenen bir bohçadan çıktı yalan
âdem hikâyesini uyduran
iyiliği ve kötülüğü bir babanın iki oğlu yapan
bölen ve parçalayan
musaya kavmini helak ettiren
isaya adam gibi yaşamayı haram eden
muhammede tüccarlığı layık gören ne varsa
bu bohçadan çıktı işte
kervanlar ipek yolundan, gemiler okyanus üzerinden
giderlerdi
geri geldiklerinde köleler ve ne varsa gittikleri yerlerde
hepsi de onlarla birlikte gelirdi
sonra bütün bunları
alayla, sırtışla, kan ve barutla kitaplarına
bir yalan halinde yazdılar
kaba, nobran, akılsız, saf, şehvetli, esrarlı ve hep uykuda
göstermediler mi sizi

size gelen, sizi anlatan, size kapılarına kapatan
öfkelerini şimdi alev topraklarıyla üstünüze boşaltırken
korkuyor hesaplaşma vaktinin gelmiş olmasından
o tek başına nimetlere konmanın akbabasıdır
ışığı sizden gizlemek için bin dereden su getiren odur
sizi hapsettiği, alay ettiği, güldüğü ve tırettiği karanlığın
gardiyanı da odur zindancıbaşı da

şimdi içinde tuhaf bir ürperti ve korkuyla bakıyor size
şimdi korkuyor yalanı ortaya çıkmıştır belki diye
yalan işe yaramıyorsa artık diye
telaş içinde oluşu bundandır
bu nedenle göğsü daralıyor işte bu nedenle
bu nedenle yalana bile hile karıştırıyor
hileyi bilim diye yutturmaya kalkmasından
da anlamadınız mı
anlamadınız mı siyaha beyaz derken
alimin kuşkusunu sizin kör şüphenize çevirmeyi
nasıl da becerdi
artık uygar değildir yalan başkentlerinin gökdelenleri
yalnızca bilimi bilgiye kurban eden nasa çocuklarıdır onlar
kültürü boğan ve küçümseyebilmek için yaldızlı
palyaçolar
popstarlar ve echelon marka
gözetleme kuleleri yapıyorlar durmadan
biri ölünce hemen ötekini sürüyorlar podyuma ve sokağa
markayla deli ettikleri taşra delikanlılarını
yani sizin çocuklarınızı size karşı sürebilmek için
yalanı boyadılar yeniden olmadık renklerine
gökkuşağının

uygarlık bir tuhaf girdabıydı zaten insanoğlunun
aşkın zamanların ihtiyarları olmasaydı
belleğimizde ne ütopya kalırdı
ne de kurtuluşun hala yaşayan umudu
şimdiyse hiç ilgisi kalmamıştır
uzaya giden ve oradan bizi gözleyen
ceberutun o dediğiniz şeyle
düğmeyi çevirince yanıyor edisonun ampulü
kelimeyse kararıyor anında
esri üsrü baba oğul ve ruh-ül kudüs hep birlikte

bilip de unuttuğunuz bir hikâyedir belki
belki hiç duymadınız
bizi kendi karanlığımızla vurmak istiyorlar anladık
yüzümüzdeki nikabı kaldırmıştık, peçeyi indirmıştık
çıkardığımız örtüyü yeniden giydirmelerindeki sır
budur belki
bizi bize anlatanın niyetini biliyoruz da yüzyıllardır
hangi günahın kefarecini ödüyoruz öyleyse bunca
zamandır
sorunun hikmetini kitabın içinde aramayın
hayatın içinde toprağın içinde elele gezinen sevginizin
içinde arayın, aşkı rezil eden perdede değıl, orada yok
gözbebeğinde, derinlere gitmiş bir hüznün içinde de yok
yok, hayır, orda değıl, orda değıl ne zamandır, ruhundadır
belki che guevera'nın

dinleyin
size bir şey söylüyorum
bin defa anlattıkları hikâyeyi ihtiyar adamların
bir de benden dinleyin
dinleyin
kötüye gidiyor çünkü işler
çünkü ruhumuza ektikleri tohum uyutuyor bize
kolunuzu yukarı kaldırın sıkın yumruğunuzu
inkâr edin okuduğunuz kitabı artık zamanıdır inkârın
öldürüyor sizi şarkiyatın sisi içinde tevekkül, dinleyin
ayağa kalkın, ayağa kalkın sandor petöfi'nin şarkısı
nazım'ın şiiriyle
çünkü üstünüze dökülüyor kül
külü dağıtın, koru canlandırın, güle su verin
dinleyin beni, kötüye gidiyor her şey

dinleyin!

içindekiler

eski zamanlar (1996-2000)

peralı deli	9
ölüme güzelleme	12
kaçak	14
karanlıkta kan	15
gazel gibi	16
berlin notları	17
nostalji	18
nereye gitsem	20
dörtlükler	22
kan	24

yaşadığımız günler (2000-2021)

beklemezler	27
bakıyoruz işaretlere	28
berkin'e ağıt	30
beşiktaş çarşısı	31
bir başka şehre giderken	33
kuşların	34
geçip giden	35
yaşadığı günlerden gurur duyan adamın şiiri	36
yürüyenler	39

yoldan geçerken esen rüzgâr	41
söylenecekler	43
mısrayı berceste	44
gidiyor geldiğı gibi	46
gerçek	48
eski gömlek	50
aşk şiiri	52
ağır su	56
yorgunluk	58
hesap	59
şiir nedir	60
korona zamanları	61
ölüm yaşam içinde	62

silivri kapalı (2017 Ekim-2018 Haziran)

büyüyen ay	67
koğuşta zaman	68
koğuştaki şaşkın serçe	69
havalandırma	70
yürümek	71
lucretius	72
kapalı görüş	73
yanacak elleri	74
post truth	75
veda şiiri	76

dinleyin, size bir şey söylüyorum	
dinleyin, size bir şey söylüyorum	79

kelebek
geçemedi tel örgüyü
hoyrat muhafızı
öyle duruyor gökyüzünde

bir kül halinde duruyor
hercai menekşe bir renk halinde
sonunda inecek
yeşilin içine kuşların arasına

"okşayacak" deniz'in dedesi
kelebeği
"yanacak elleri"

✓ kirmizikedi.com
f /kirmizikedyayinevi
t /krmzikedikitap
@ /kirmizikedyayinevi

KDV muafiyeti uygulanmıştır

₺19

ISBN: 978-605-298-762-9

